

Δημητριάδος Ιγνάτιος: Μια πόρνη γυναίκα γίνεται μάρτυρας της παρουσίας του Θεού

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Το μήνυμά του για την Ακολουθία του Νυμφίου το Εσπέρας της Μεγάλης Τρίτης εξέδωσε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, στο οποίο τονίζει ότι μια πόρνη γυναίκα γίνεται μάρτυρας και κήρυκας του μυστηρίου της αγάπης του Θεού.

Αναλυτικά το μήνυμα του Σεβασμιωτάτου:

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα.

Δεν υπάρχει σπουδαιότερη και μεγαλύτερη αλήθεια από αυτήν που η Εκκλησία μας

πάντοτε μας προβάλλει: ότι ο Κύριος είναι ο γεμάτος αγάπη νυμφίος της ψυχής μας, Εκείνος χωρίς τον Οποίον δεν μπορεί να υπάρξει πραγματική ζωή. Τα πάντα μπορεί κανείς ενδεχομένως να θέσει εν αμφιβόλω στη ζωή αυτή, όχι όμως την αλήθεια της αγάπης Του, αν έστω κι επ' ελάχιστον έχει κάποια πίστη προς τον Χριστό μας. Κι είναι αυτό που κατεξοχήν διατρανώνει η Εκκλησία μας τη Μεγάλη Εβδομάδα.

Το μυστήριο αυτό αγάπης του Νυμφίου Χριστού επιτείνεται και βαθαίνει κι αυξάνει, όταν το βλέπει κανείς σε «τόπους» που λογικά δεν θα έπρεπε: σε κραυγαλέες περιπτώσεις αμαρτίας, σαν την αποψινή που μας προβάλλει η Εκκλησία μας. Μία πόρνη γυναίκα – δηλαδή θεωρητικά ένας άνθρωπος στον οποίο δεν μπορεί να υπάρχει παρουσία Θεού – γίνεται μάρτυρας και κήρυκας αυτής της παρουσίας, γίνεται ο πρωταγωνιστής ενός μυστηρίου που το βάθος του χάνεται μέσα στην άβυσσο της αγάπης του Θεού και μέσα στην άβυσσο της ανθρώπινης καρδιάς. Εκεί που δρούσαν τα σκοτεινά πάθη, εκεί που ήταν το προπύργιο και η έδρα του Πονηρού, εκεί ακριβώς πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη νίκη του Θεού της αγάπης, του Νυμφίου Χριστού: η καρδιά αυτή άλλαξε και έγινε τόπος κατοικίας του Θεού, έγινε ένας Παράδεισος. «Τη αγία και Μεγάλη Τετάρτη, της αλειψάσης τον Κύριον μύρω πόρνης γυναικός μνείαν ποιείσθαι οι θειότατοι Πατέρες εθέσπισαν».

Τί εξήγηση μπορεί να δοθεί; Ποια τα περάσματα που διήλθε αυτή η ψυχή, ώστε από καταγώγιο αμαρτίας να γίνει κατοικητήριο του Θεού; Η πνευματοκίνητη λύρα του αγίου υμνογράφου μας καθοδηγεί. «Η πρώην άσωτη γυναίκα, φάνηκε ξαφνικά σώφρων, γιατί μίσησε τα έργα της αισχρής αμαρτίας και τις ηδονές του σώματος. Και τα μίσησε γιατί θυμήθηκε τη μεγάλη ντροπή και την κρίση της κόλασης, την οποία θα υποστούν οι πόρνοι και οι άσωτοι άνθρωποι». Είναι πολύ μικρό το όριο μεταξύ της αμαρτίας και της αγιότητας, μας διδάσκουν οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας. Βαδίζουμε σαν να περπατάμε πάνω σ' ένα τεντωμένο σχοινί. Εκεί που λέμε ότι πάμε καλά, εκεί μπορεί να πέσουμε. Κι εκεί που λέμε ότι χάθηκαν όλα, εκεί μπορεί «ξαφνικά» να τα αποκτήσουμε όλα.

Ποιο είναι το κρίσιμο σημείο μεταστροφής; Να νιώσουμε αυτό που είναι η αμαρτία, δηλαδή ότι είναι καταστροφή, και να κατανοήσουμε ότι ακολουθεί τη ζωή αυτή η αδέκαστη κρίση του Θεού και η αιώνια ντροπή μας. Πρόκειται για φόβο. Αλλά για φόβο σωτήριο, που οδηγεί στη μετάνοια και τη σωτηρία. Αλλά με την επισήμανση του υμνογράφου: όχι απλώς να αποδεχθούμε θεωρητικά την αμαρτία μας, αλλά «να μισήσουμε τα έργα της αμαρτίας μας». Αν δεν μπει αυτό το άγιο λεγόμενο μίσος απέναντι στην αμαρτία, είναι αδύνατο ο άνθρωπος να μετανοήσει και να στραφεί προς τον Θεό. Ο λόγος όμως έχει και συνέχεια, που μας τον δίνει η

μεγάλη οσία υμνογράφος της Εκκλησίας σήμερα, η οσία Κασσιανή. Με φωτισμό και έμπνευση Θεού διεισδύει στα άδυτα της καρδιάς της άσωτης γυναίκας. Και τί μας λέει; Μας εξηγεί το τί ήταν εκείνο που την οδήγησε στην αίσθηση της ντροπής και στον άγιο φόβο. Κι αυτό ήταν η χάρη που της δόθηκε να νιώσει την αγάπη του Χριστού μας. «Κύριε, η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή, την σην αισθομένη θεότητα». Ένωσε την αγάπη του Χριστού, στράφηκε προς Εκείνον, αποστράφηκε την αμαρτία.

Αγαπητοί μου αδελφοί,

Στη θέση της άσωτης αυτής γυναίκας είμαστε κι εμείς, κι ίσως ακόμη χειρότερα, όπως σημειώνει με ρεαλισμό ο υμνογράφος: «Υπέρ την πόρνην, αγαθέ, ανομήσας». Αμαρτάνουμε καθημερινά ποικιλοτρόπως και χρειάζεται για να είμαστε με τον Χριστό να μισησουμε την αμαρτία μας. Ας έχουμε θάρρος. Χρειάζεται απλώς να στραφούμε προς Εκείνον και να Του ζητήσουμε να νιώσουμε λίγη από την αγάπη Του. Ο Χριστός, έτσι κι αλλιώς, ψάχνει αδιάκοπα να βρει τους δρόμους που θα μας προσεγγίσει και να κρούσει την καρδιά μας. Μόλις δει την καλή μας διάθεση και την κραυγή μας «Κύριε, εκ του βορβόρου των έργων μου ρύσαι με», θα ανταποκριθεί αμέσως. Η σωτηρία βρίσκεται στα χέρια μας.

Μετά πολλής πατρικής αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ